

שלחו להדפסה

גודל פונט

מוסף כלכליסט | מוסף יולי 2012 | מוסף
05.07.2012

בארץ

העשור האבוד

ההורים הפולנים צדקו: שנות ה-20 הן המכריעות ביותר בחיים. ד"ר מג ג'יי, המטפלת מספר 1 של צעירי אמריקה, מסבירה בראיון ל"מוסף כלכליסט" למה האושר שמפיקים מהמשפחה ומהקריירה תלוי בהחלטות שמקבלים עד גיל 30, ולמה בני ה-20 של ימינו עושים את כל הטעויות הנחוצות כדי להבטיח לעצמם עתיד אומלל

שי אספריל

09:14, 05.07.12

79 תגובות

"מצטערת, אבל אני לא אוהבת את הביטוי '30 הוא ה-20 החדש'. הביטוי הזה גורם לנו להאמין ששנות ה-20 שלנו אינן חשובות. שאנחנו יכולים לשחק בהן, כמו בלאס וגאס של החיים, ולא באמת לדאוג מתוצאות ההגרלה. אין דבר רחוק יותר מהאמת. שנות ה-20 הן העשור המכריע בחיים. הן השנים שמכתיבות את המשך חיינו כמבוגרים. לדחות את ההכרעות החשובות לגיל 30 ואז לנסות לדחוק הכל במהירות זה מתכון לחיים של אומללות. אתה יודע, משבר אמצע החיים החדש באמריקה הוא לא של בני 40 שמתחרטים על כך שלא הספיקו ליהנות כשהיו צעירים ולכן קונים מכונת אדומה. המשבר החדש הוא של בני 40 שמיישירים מבט אל עצמם, או אליי, שיושבת מולם בקליניקה, ושואלים: 'מה עשיתי? מה חשבתי? למה בזזתי את השנים האלה?'"

ד"ר מג ג'יי (42), פסיכולוגית מאוניברסיטת וירג'יניה וחוקרת התפתחות של מבוגרים, היא כרגע אחד הפסיכולוגים המצוטטים בארצות הברית. לפני כחודשיים היא פרסמה בארצות הברית את הספר "The Defining Decade", "העשור המכונן", שמציע, בשפה פשוטה ובמילים חריפות, דיאגנוזה וטיפול למה שהיא מגדירה כאסון של דור שלם.

זו תופעה מוכרת, שאחריה היא עוקבת זה שנים: הצעירים הרבים שמוסיפים לחייהם פרק בין גיל ההתבגרות לבין תחילת "החיים האמיתיים", של המשפחה והקריירה. פרק ההמתנה, אפשר לומר. בישראל זה מוכר כטיול הארוך אחרי הצבא, שאחריו כמה שנים של התמהמהות עם האוניברסיטה והתמשכות חיי הרווקות. למעשה, זו כבר הנורמה: 63% מהגברים החילונים בישראל ו-42% מהנשים החילוניות נשארים רווקים עד גיל 30 - כמעט פי שלושה מכפי שהיה בשנות השבעים. ולא עקב שאיפות קרייריסטיות, אלא להפך. רבים מהם נעזרים כלכלית בהוריהם, ועליית יוקר המחיה והפרטת שירותים שבדורות קודמים ניתנו חינם הופכים את ההיעזרות לתלות. והכל בשם דחיית הכניסה למסלול החד-סטרי המבהיל של "מלאכת החיים": הפרנסה, גידול הילדים והדאגה לעתיד, שכל כך לא משתלבת ברעיון הנעורים.

היזהרו מהורים מפרגנים

"שנים של טיפול בבני 20, 30 ו-40 השאירו אצלי המון מידע שלא יכולתי שלא לחלוק", מספרת ג'יי בראיון בהתכתבות ל"מוסף כלכליסט", שהוא גם הראשון שלה לכלי תקשורת מחוץ לארצות הברית. "המון אנשים ישבו מולי ותפסו את הראש בין הידיים, כשהם מתארים עצמם כ'לוזרים'. הם הבינו שחיייהם הושפעו באופן גורלי מהחלטות שקיבלו, או שנמנעו מלקבל, דווקא באותו עשור רחוק". ג'יי משוכנעת שאותה "הימנעות מהחלטה" של שנות ה-20 אינה תרבות, אלא דומה יותר לבעיה רפואית. "המקרים החוזרים האלה גרמו לי להבין שאני מוכרחה לכתוב את הספר, לרכז את הידע הקיים על העשור המכונן הזה ולספר אותו, ולו רק כדי שכמה אנשים שעוד לא הגיעו לגיל 30 יוכלו לשנות את גורלם בגיל 40".

הדיאגנוזה שלה נשמעת כמו מתכון לחיים שנרקח בידי הורים שמרנים, תרועת ניצחון של אמהות פולניות שמזהירות את ילדיהן פן "ידפקו לעצמם את החיים": צריך ללמוד מוקדם, להתחתן מוקדם ולבחור קריירה מוקדם, לצאת מפייסבוק ולנסות להכיר כמה שיותר אנשים.

עצות אחרות שלה נשמעות מנוגדות לאינטואיציה: לא לבחור בקריירה הרווחית והמפוארת ביותר, לא להשקיע יותר מדי בחברים, לא לעבוד בעבודות זמניות, לא לבחור דווקא בבני זוג עם דעות ותחומי עניין דומים ולא להתנסות במגורים משותפים לפני הנישואים.

הסיבה שאין מאחורי הטענות שלה תפיסת עולם אחידה היא שהן לא נובעות מאחת כזאת. כולן עולות מנתונים סטטיסטיים וממחקרים במדעי החברה שתוצאותיהם אינן משתמעות לשני פנים. "לכן רוב הצעירים שקראו את הספר אהבו אותו, אף על פי שאני כותבת עליהם דברים קשים", היא אומרת. "הם ראו שהוא שם במרכז את הצרכים והאושר שלהם, ומה לעשות שעבודה קבועה וזוגיות יציבה, לדוגמה, הם מרכיבים מהותיים לאושר יותר ממה שחושבים בגיל 25. גיליתי גם שהרבה הורים נותנים לילדיהם עצות שמזיקות לאושר שלהם, כמו למשל שהם יכולים לקחת את הזמן ולא לרוץ כפי שהם, ההורים, עשו. וזה לא כי רע להשתהות. זה רע להשתהות בשנים החשובות האלה, שמשפיעות על יתר החיים הרבה יותר מאשר גיל ההתבגרות, שנות הילדות המוקדמות או כל תקופה אחרת שבעבר נחשבה למכוננת".

החליטו עכשיו

"זה בראש ובראשונה עניין שכלי וביולוגי", אומרת ג'יי. "מבנה האונה הקדמית של המוח מסיים להתייצב רק בעשור הזה. זה אומר שהשנים האלה הן הטובות ביותר לקליטת רעיונות חדשים, אבל החשיבות גדולה עוד יותר. בחיים אינטליגנציה אינה רק עניין של פתרון בעיות, של שחור ולבן, שבזה בני 20 ומשהו טובים מאוד. ההצלחה בחיים דורשת בעיקר קבלת החלטות בתנאים של אי-ודאות. וזו גם אחת הסיבות לדחיינות החיים של בני 20 וקצת. בגיל הזה נוטים לתת לבשורות שליליות משקל גבוה באופן חסר פרופורציה. אי-ודאות היא דבר מאיים בגיל הזה. ויותר מדי בני 20 וקצת שוגים באשליה שאם ישתהו עוד כמה שנים האי-ודאות תיעלם והכל יהיה ברור ומובטח. יהיו להם תשובות לכל שאלות החיים. אבל לא יהיו. האונה הקדמית לא יכולה לדעת את העתיד, רק להתאמן בלהחליט בלי לדעת. מי שיחכה עשור רק כדי לגלות שהמציאות לא משתנה פשוט ימצא את עצמו במירוץ לדחוס ניסיון של עשור שלם".

ספרה של ג'יי פורס את תובנותיה לפרוסות דקות ומעגן כל אחת מהן בממצאים

מחקריים. את הפחד המוגזם של צעירים מפני כישלון, שגורם להם לדחות קבלת החלטות, היא מבססת בין היתר על סדרת ניסויים שערכה ד"ר סוזן צ'רלס, מומחית לפסיכולוגיה של מבוגרים באוניברסיטת דרום קרוליינה. ב-2008 אספה צ'רלס מתנדבים בשנות ה-20 וה-30 שלהם, השכיבה אותם בתוך מכשיר לסריקת מוח והשמיעה להם הקלטות שבהן אנשים משוחחים עליהם מאחורי גבם ומשמיעים הערות פוגעניות. במקביל סרקה את הפעילות במוחם, ואחר כך שאלה אותם איך הרגישו. התוצאות החד-משמעיות התפרסמו בכתב העת "Psychology & Aging" ובספרה של ג'יי: בעוד שהמבוגרים יותר הגיבו יחסית באדישות, בני ה-20 געשו. מוחם רשם פעילות מוגברת, ובהתאמה, הם אמרו כי נפגעו מאוד וגילו עניין רב במניעיהם של הדוברים.

מתן משקל מוגזם לאירועים לא נעימים בהווה קשורה באופן הדוק לקושי של צעירים בגיל 20 וקצת לדמיין את העתיד ולהתכונן אליו. ג'יי מצטטת גם את מסקנות תיאוריית רמת ההבניה - שורת מחקרים שגילו שכאשר מבקשים מאנשים לדמיין משהו שנמצא רחוק מהם, בין אם מדובר במבנה שנמצא ביבשת אחרת, באדם זר או באירוע שיתרחש בעתיד, ככל שמושא הדמיון רחוק יותר, כך הוא ייתפס באופן יותר מופשט וקלישאי. לפי מפתחי התיאוריה, הפסיכולוגים החברתיים הישראלים נירה ליברמן מאוניברסיטת תל אביב ויעקב טרופה מאוניברסיטת ניו יורק, כשאתה בן 20 קשה לך לחשוב על חייך בגיל 40 ובגיל 70, פשוט כי הם רחוקים יותר, וכשאתה בן 35 הם כבר הרבה יותר קרובים.

"את המוח האנושי קשה לשנות", אומרת ג'יי, "אבל מסקנות אפשר לאמץ. והמסקנות כאן הן שאפשר וכדאי להיות פחות היסטריים אם הבוס צעק עליכם או אם הבחור לא החזיר SMS אחרי הדייט. ומי יודע, אולי גם כמה אנשים יבינו שגם בשנות ה-20 אפשר להתחיל לחסוך לפנסיה".

הימנעו משלב הסטארבקס

הפסקות בכתיבתה של ג'יי היא אחד הגורמים לפופולריות של הספר ולעשרות ראיונות הטלוויזיה והרדיו שג'יי הזמנה אליהם עם יציאתו, לצד הביקורת שמאשימה אותו בפשטנות.

טענה ישירה אחת של ג'יי היא הציווי לקוראים הצעירים לא לעבוד בעבודות זמניות. לדעתה אסור לקחת "זמן להתלבטות" וצריך מלכתחילה לבחור מסלול שאליו האדם נמשך, ולהתאמץ להשתלב בו בכל מחיר. בספרה היא מביאה את סיפורה של מטופלת שהיא מכנה ה'לן'. ה'לן' הגיעה אל ג'יי קצת לפני גיל 30, כשהיא מתוסכלת ומבולבלת. לפני כעשור ראתה את חבריה נבלעים בעבודות משרדיות משמיות בעוד שהיא חיה חיים מגוונים יותר והתפרנסה מעבודות מזדמנות, קלילות ולא מחייבות. היא ישנה עד מאוחר, עשתה הרבה יוגה, ובכל פעם שנמאס לה עברה הלאה. אך עם השנים חבריה החלו להתקדם והיא נתקעה. אלא שאל ג'יי היא הגיעה לא רק בגלל תסכולי הקריירה. היא הגיעה אליה כי לדבריה חשה ריקנות.

"חוסר היכולת לדמיין בבירור את העתיד נותן לאנשים צעירים תחושה של חופש מדומה, וזה מתכונן לאומללות. כאן זה כבר לא עניין פסיכולוגי, אלא עצת קריירה פשוטה. דברים טובים לא מגיעים סתם כך. אף מנהל לא יציע לך את עבודת החלומות כי הקפה שהגשת לו היה טעים". ג'יי מספרת ששכנעה את ה'לן' לא לחשוב על הגיל ועל מה שפספסה, אלא לחפש עבודה כפקידה בסטודיו לאנימציה. "עבודה 'נחותה', לא כיפית ומחייבת, אבל שיכולה לקדם אותך בכיוון שמעניין אותך עדיפה מעבודה זמנית, גם אם בעבודה זמנית התשלום גבוה הרבה יותר. אנשים בוחרים בעבודות זמניות כי הם נרתעים ממה שנראה להם כעבודה נחותה, אבל זו אשליה. עבודה זמנית שלא

מעניינת אותך היא תמיד נחותה, ומי שבחר בה פשוט נצמד למילה 'זמנית'. 'שלב הסטארבקס', כפי שאני קוראת לו, הוא אשליה הרסנית שמפילה הרבה צעירים אינטליגנטים".

טעות אחרת של בני 20 וקצת שג"י מזהירה מפניה היא בחירת קריירה לפי תכתיבי האגו או ציפיות הסביבה. צעירים רבים בוחרים ללמוד תחום יוקרתי או רווחי רק כיוון שהוא כזה, וחוזרים אל חלומותיהם הראשונים רק כעבור שנים ארוכות של בזבז ותסכול. ג"י קוראת לתופעה "הרדיפה אחרי התהילה" או "השעבוד לעריצות ה'צריך'". "עם חלוף השנים האנשים שרצינו להרשים כבר לא מעניינים אותנו, ואנחנו אלה שנשארים עם הבחירה שעשינו", היא אומרת. "השאלה שצעיר בן 20 צריך לשאול את עצמו היא במה הוא טוב ומה מסב לו הנאה, וללכת על זה. מבחינה כלכלית, הדבר היחיד שחשוב הוא שלעבודה יש אופק שיאפשר לו לתמוך בעצמו ובמשפחתו". ג"י מספרת שנפגשה עם יותר מדי אנשים שהתחרטו על קריירות בתחומים שנתפסים בארצות הברית כיוקרתיים, מעבודה בשירות החשאי האמריקאי, דרך משפטים ועד פיננסים, עד שאחרי שנים של אומללות הם החליטו להתחיל מחדש בתחום שבאמת משך אותם.

התרחקו מחברים קרובים

את אחד מפרקי ספרה של ג"י פותחת הצעה פרובוקטיבית: להתרחק מחברים קרובים ולחזק קשרים דווקא עם מכרים רחוקים. כמו הרבה עצות אחרות, היא מנוגדת לנטיית הלב הטבעית של הצעירים. בשונה מעצות אחרות, נדמה שהיא סותרת גם את השכל הישר.

עצתה של ג"י היא למעשה עיבוד לעבודתו של הסוציולוג האמריקאי המשפיע מארק גרנובטר, שעבודתו שימשה בין היתר בסיס לרב-המכר של העיתונאי מלקולם גלדוול "נקודת המפנה". ב-1973 גרנובטר טבע את המונח "עוצמתם של קשרים חלשים": חברים בעלי קשר חזק הם לרוב אנשים עם תחומי עניין דומים ומעגל חברים דומה. הם מעניקים תמיכה, אבל לא עוזרים לשגשג. הם יעזרו לך לעבור דירה, אבל לא לגלות הזדמנות עסקית חדשה. דווקא אנשים שההיכרות עמם שטחית ושאינ איתם בסיס חברי עז יכולים לתת נקודת מבט חדשה על בעיות ולפתוח דלתות רחוקות. אנשים כאלה גם משוחררים מדעות קדומות עליכם ומרגשות קנאה ותחרותיות, שמאפיינים לעתים חברים קרובים.

"אחת הצרות של בני ה-20 היא ההיצמדות לאנשים שעמדותיהם דומות לשלהם", אומרת ג"י. "זה מגביל את מעגל ההיכרויות ואת רוחב המחשבה, ואפילו את הדרך שבה אנחנו מדברים. חברים טובים לבילויים, עזרה וכתף לבכות עליה. אבל בני 20 ומשהו שמבינים עניין מסתכלים מעבר לכתף של החברים, ומחפשים גם אנשים שיכולים לקדם אותם. מי שנשאר רק במעגל חבריו הקרובים, סופו שהם יתקדמו והוא יישאר מאחור".

אבל דווקא את הכלי האולטימטיבי לשימור קשרים רחוקים, פייסבוק, ג"י מתעבת. "לא תאמין כמה שעות בשבוע אני מקשיבה לסיפורי פייסבוק", היא אומרת. "יש לרשת החברתית הזאת יתרונות, כמו הרגשת החיבור שהוא נותן והיכולת לשמור על קשר עם מכרים. אבל הנזק שהיא יוצרת אדיר".

הנזק של פייסבוק צריך לעניין במיוחד את הישראלים, שמתחרים על אליפות העולם בשריפת זמן ברשת החברתית: 94% מבין הגולשים הישראלים חברים בפייסבוק או ברשת חברתית מתחרה, וזמן הגלישה הממוצע באתר עומד על כמעט 12 שעות בשבוע, פי שניים מהממוצע העולמי.

ג'יי מכנה את הנזק "שנאת פייסבוק". שנאת פייסבוק אינה שנאה כלפי האתר, אלא רגשות של תיעוב וקנאה משתקת שתוקפים אנשים שמבלים זמן רב מדי בבילוש ומעקב בפייסבוק אחר חבריהם. את התופעה הזאת חקר פרופ' ג'וזף וולטר, מומחה לתקשורת, תורת המידע וקשרים בתיווך ממוחשב מאוניברסיטת מישיגן בארצות הברית. בצמד מאמרים שפרסם ב-2008 גרס וולטר שצעירים נוהגים לפרסם בפייסבוק מידע שמציג בעיקר את ההיבטים המושכים בחייהם: צילומים מאושרים מטיוול בחו"ל, בן זוג יפה, מסיבה שמצטלמת טוב ועבודה שנשמעת יוקרתית. את התסכולים מבין הזוג ומהעבודה, את הבדידות והכישלון הם לא חולקים. וכך פייסבוק מציג תמונת עולם מסולפת שגורמת למי שגולש בו לקנא בחייהם של כל סובביו, ולחשוב שהם מצליחים יותר ומתוסכלים פחות ממנו. הפוטושופ שכל אחד עושה לחייו בנפרד מסב אומללות הולכת וגדלה למי שמבלה יותר מדי שעות בפייסבוק.

"השם המקצועי הוא 'השוואה חברתית מאדירה' (Upward social comparison)", אומרת ג'יי, "הלילות בטרנינג מול המסך עושים לנו רע וגורמים לנו להרגיש שאין טעם מטופלת שלי אמרה לי פעם שכל ביקור בפייסבוק הוא עבודה מלחמה ב-314 החברים שלה, ובכל פעם היא מפסידה, כי החיים שלהם תמיד טובים יותר. הרבה מטופלים לקחו הפסקה ארוכה מפייסבוק כשהבינו שהאתר הזה עושה להם מה שהוא עושה לנערות שמשוות את הגוף שלהן לזה שמופיע בתצלומי שערם של מגזיני אופנה".

ותרו על זוגיות נוחה מדי

ההצעות הכי שנויות במחלוקת של ג'יי נוגעות לזוגיות ומערכות יחסים בגילי ה-20. היא משמיעה אותן באותה פסקנות ישירה שבה היא מדברת על בחירת תחום לימודים וגלישה בפייסבוק, והנחרצות הזאת אחראית לרוב הביקורת כלפיה. את מאמר הביקורת החריף ביותר על ספרה כתבה חנה רוזין, עיתונאית וסופרת פמיניסטית אמריקאית, ילידת ישראל. במאמר שפרסמה במגזין האינטרנט "סלייט" כתבה שדעותיה של ג'יי הן קלישאות מיושנות שנשענות על תיאוריות פסיכולוגיות שאחת מהן כבר הופרכה ונזנחה. מנגד, כמה מאמרי תמיכה טענו שיש חשיבות בעצם העובדה שהיא קוראת לחשיבה מחדש על מערכות יחסים.

"יותר מזה", אומרת ג'יי. "אני מנסה לגרום למטופלים שלי לא להישאר במערכת יחסים רק כי היא שם, אלא לשאול את עצמם שאלות קשות. במקום לבדוק אם טוב להם עכשיו, לחשוב, כבר בגיל 20 וקצת, אם הם רואים את עצמם חיים עם האדם הזה גם בעוד שני עשורים. הסיבה לכך היא שהרבה מקרי גירושם נובעים מכך שאנשים נשאו בקשרים בגלל נוחות, ורק אחרי 20 שנים יקרות הבינו שהם מספיק אומללים כדי לסיים את הקשר", מסבירה ג'יי.

התיאוריה הפסיכולוגית שעליה היא נשענת, תיאוריה יציבה שנלמדת עד היום, היא

מודל "חמש התכונות הגדולות" שפותח בידי הפסיכולוגים האמריקאים פול קוסטה מאוניברסיטת שיקגו ורברט מקרי מהמכון לחקר האישיות בבולטימור. המודל מתאר את אופיו של כל אדם לפי חמישה ממדים: מוחצנות לעומת זהירות וביישנות, נועם הליכות לעומת ציניות וגסות, אחריות ומיקוד לעומת עצלות ופיזור, יציבות רגשית לעומת חרדתיות ופתיחות מחשבתית לעומת צרות אפקים. לפי המודל, סיכויי הצלחת הקשר עולים ככל שבני הזוג דומים יותר בחמש התכונות האלה.

ג'יי טוענת שיותר מדי צעירים מתעלמים מחמש התכונות ובוחרים בני זוג שדומים להם בתחומי העניין, הדעות הפוליטיות או רמת האינטלקט. לדבר על סרטים זרים ולצאת יחד לטיולי אופניים זה טוב ויפה, היא אומרת, אבל מה שיבטיח אושר לאורך שנים הוא הדרך שבה בני הזוג מתמודדים עם העולם ומגיבים למצבים משתנים, איך הם קמים בבוקר, איך הם מתקשרים עם אורחים ואיך הם מרגישים בבית. למעשה, היא תומכת בהיכריות דרך אתרי שידוכים, כיוון שהתאמת האישיות שרבים מהם עושים חשובה בעיניה לא פחות מהמשיכה הפיזית.

ההצעה של ג'יי שזכתה להכי הרבה גינויים וביקורת היא לא לגור יחד לפני הנישואים, ממש כמו שנהוג בחברה החרדית ובקהילות שמרניות אחרות. ג'יי מצטטת סקרים שלפיהם שיעור הגירושים בקרב זוגות שגרו ביחד לפני שהתארסו גבוהים פי שניים מאצל הזוגות שעברו לגור יחד רק אחרי האירוסים. התיאוריה שהיא מצטטת, ושמבקרה גורסים כי אינה עדכנית, היא "אפקט המגורים המשותפים" (Cohabitation Effect), הגורסת שמגורים משותפים מחזקים גם קשרים שאינם טובים לבני הזוג, בגלל הדירה המשותפת, הרהיטים, חיות המחמד והחיסכון בהוצאות. וכך למעשה זוגות גוזרים על עצמם אומללות רק בגלל האי־נוחות שבפירוק משק הבית המשותף. הדבר בא לידי ביטוי בגירושים בשלב מאוחר יותר. מחקרים רבים אחרים, כאמור, טענו שהקשר בין המגורים המשותפים המוקדמים לגירושים אינו מובהק, ושאי אפשר לטעון שמדובר בסיבה ותוצאה.

"מה שחשוב זה לא לעבור לגור יחד כי ממילא מרבים לישון יחד או כי לאחד מבני הזוג נגמר חוזה השכירות", אומרת ג'יי. "אם בני זוג יעברו לגור יחד רק כשהיו בטוחים, לכל הפחות באותו הרגע, שהם באמת רוצים לבלות את חייהם עם אותו אדם, הרבה יותר מערכות יחסים ללא עתיד יתפרקו מוקדם יותר, וכך לאנשים יהיה סיכוי גבוה יותר להגיע אל מערכת היחסים שמתאימה להם, ושלא תסתיים בגירושים".

והתלונה האחרונה שלה היא כלפי מי שמנצלים את התפתחות הרפואה כדי להביא ילדים לעולם רק במהלך העשור הרביעי לחייהם. "כל שנה שחולפת מורידה בשיעור קיצוני את הפוריות של האשה, וב־2009 התפרסם ב"PLoS Medicine" מחקר שגילה שילדים שנולדו לגברים מבוגרים הם בעלי סיכון גבוה יותר לסבול מאוטיזם, דיסלקציה והפרעות אישיות. וזה בלי לדבר על הבעיה של פער הדורות בין הורים מבוגרים לילדיהם. עוד דבר שצריך לזכור הוא את ההורים שלכם. סבים וסבתות בגילי 60 יכולים לסייע הרבה יותר בטיפול בילדים, וגם לסייע כלכלית. כשהם נושקים לגיל 80 הכל נעשה מסובך יותר.

"בסופו של דבר, הדבר הכי מסוכן הוא הקלישאות", אומרת ג'יי. "משפטים כגון 'יהיה לי מספיק זמן לעבוד ולהיות מבוגר' או 'צריך גם לחיות'. במציאות, ולפי סקרים רבים כגון 'A Portrait of Generation Next' של מכון המחקר Pew, בני 20 שמנהלים מערכות יחסים קבועות ונכנסו למסלול המקצועי מאושרים הרבה יותר מאלה שמבלים את זמנם במסיבות ומערכות יחסים ועבודות זמניות. חשוב להבין דבר אחד, מאוחר יותר זה לא טוב יותר, וזה אפילו לא אותו הדבר. זה פחות טוב. אנשים שפורחים מאוחר משיגים פחות. יש אנשים שלא מבינים את זה עד שהם מגיעים לגיל 40. לכן משהו צריך לומר להם".

